

nazaj in zdaj jo je mogla deklica videti skozi notranjo votlino. Obličje nebeške Device je bilo žalostno; zato vpraša deklica: „Kaj vam je? Kaj treba storiti?“ „Moli za grešnike,“ reče Devica in izgine.

Sedmo prikazanje — 23. februarja. Devica pokliče deklico po imenu, Bernardka odgovori: „Tu sem.“ — Mati božja ji reče: „Imam ti povedati neko skrivnost, ki se tiče samo tebe. Ali mi obljubiš, da je ne razodeneš nobenemu človeku?“ — „Obljubim,“ odvrne deklica. Nato ji reče Devica: „In zdaj, moja hčerka, pojdi in povej duhovnikom, da hočem, naj mi tu postavijo kapelico.“ (Konec prih.)

Čmrlji.

Črtica iz pomladnjih dni.

IV.

Solnce je tonilo za gorami. Hlad je legal na zemljo. S polja so se vračali kmetovalci, iz Drenovega pa so hiteli utrujeni rudokopi proti vasi. Puzrov Stanko in Mačkov France in Bitničev Tone so stopali po Puzrovi poti proti griču po čmrlje. Stanko je nesel panj, ki mu ga je bil napravil France. Tovariša pa sta šla poleg njega. Veselo so se razgovarjali in si domišljali v duhu, kako bodo ogrebli čmrlje in jih odnesli na Stankotov dom. Tiha radost je sevala na Stankotovih licih.

Vrh Puzrovega griča je nekaj završalo. Prav razločno so slišali to vršanje naši znanci. Tone je že izustil: „Zajec je“ — ko se naenkrat prikaže izza ovinka Jurhčev France. Tiščal je pod pazduho velik panj, pri katerem je bila odprtina spredaj zamašena s travo. Torej povsem soditi: imel je v panju čmrlje. In vedno bliže so si prihajali Jurhčev France in Puzrov Stanko in njegova tovariša.

„He, France, pa ne, da bi bil ogrebal čmrlje?“ se začudi Stanko.

France je bil v zadregi. Razne misli so mu rojile po glavi. Rdečica se mu je pojavila na obrazu, pa ne

vsled sramu in tudi ne iz strahu, temveč iz zadrege. Pa si je znal kmalu pomagati.

„Čmrlje imam. Na vašem griču sem jih ogrebel.“

Stanko se je začudil in strme poslušal Franceta, ki mu je pripovedoval, kako je izvedel za čmrlje, in da je iskal dopoldne na griču Stankota, pa je dobil čmrlje.

Vsem štirim je bila to uganka, katere niso znali razrešiti. Uganka se je pa glasila: Čigavi so čmrlji? Nekaj hipov so stali tiho, kot ne bi znali govoriti. Potem vpraša Jurhčev France Stankota, kdaj je izvedel za čmrlje.

„Danes dopoldne, ko sem klical tebe na korajžo,“ se odreže Stanko napol žalostno, napol jezno. Jezno pa zato, ker je uvidel, da je ves trud, ki ga je imel danes s panjem, zastonj. Čmrljev nima.

„Stanko, ti si prvi izvedel zanje, jaz pa sem jih prvi ogrebel. Pa veš kaj! Še nikoli se nisva skregala in se tudi za te čmrlje ne bova. Na, tu jih imaš s panjem vred. Vse skupaj je tvoje. Prijatelja ostaniva, kot sva bila doslej.“

Stanko je bil ves presenečen. „Bog ti povrni, France! Rad me imaš, to se vidi,“ je izustil in vzprejel panj s čmrlji.

Mačkov France in Bitničev Tone sta gledala ta prijateljski prizor in nista verjela svojim očem. Morda sta mislila, kako bi bilo z njima, če bi bila v enakem položaju, kot je danes Jurhčev France. Gotovo bi se raje skregala, kot pa pustila čmrlje. Ugajala jima je dobrohotnost Jurhčevega Franceta in pohvalila sta ga. Kaj je čutilo Stankotovo srce, je težko popisati z besedami. Prijateljska vez se je utrjala v njegovi duši, in zaželel si je iskrenih prijateljev, kot je Jurhčev France.

*

Človek pokaže v mladosti, kaj bo v starosti. Jurhčev France je s čmrlji pokazal, da mu je prijatelj-ska vez sveta. Stanko in France sta gojila prijateljstvo in sta si ostala zvesta. Njuno prijateljstvo pa je podpiral vsedobri Bog, ki so mu ljube lepe čednosti in vrline, posebno, če cveto v mladih srcih. *Vukovoj.*

